

han var det ligegyldigt, om han havde 1 eller 10 Børn. Vi have nu ment, at det hverken burde være den faktiskste Arbejds-løn eller Familiemedlemmernes Antal, som skulde være afgørende Faktor, men at det burde være den ved Ulykkestilfældet tabte Arbejdssevne, som skulde værdsættes, og at det var dens Værdi, som skulde godtgøres, og vi ere i Henhold dertil saavel ad praktisk som ad Tæntningens Vej komne til den § 8, som de Herrer ville finde. Den sætter i første Linie Arbejdssevnen som det afgørende Moment med Hensyn til Erstatningens Størrelse. Paa dette Sted vilde jeg gerne sige nogle Ord om den grove Skyld, som der blev talt om i sidste Møde. Jeg tror at kunne udtale, at det Eksempel, som blev fremført, er saa langt fra at kunne betegnes som indeholdende nogen grov Skyld hos den paagældende Arbejder, at der tværtimod, hvis jeg forstod den ærede Taler ret, ingen Tvivl kunde være om, at den paagældende Arbejder ogsaa vilde have faaet sin Forsørgelse efter en Lov, hvor den grove Skyld udeluktes fra Forsørgelse. Den grove Skyld, „den særdeles grove Skødesløshed“, som vi have skrevet, er et Begreb, som er fastslaaet i Jurisprudence. Man har den „grove Skyld“, „den lette Skyld“, og man har „den letteste Skyld“ — de latinske Benævnelser ville de Herrer Jurister kende — den grove Skyld er altsaa den allerværste Form, man kender for Undladelser eller for usorparlig Fremgangsmaade. Jeg har set „den grove Skyld“ her udtrykt saaledes, at det maatte være en Fremgangsmaade, om hvilken man maatte sige, at vedkommende ikke kunde tænkes at ville have brugt den, dersom der ikke havde været en Lov af denne Bestaaffenhed, som han kunde drage Nytte af, d. v. s. en Fremgangsmaade, der grænser nær op til Forsæt. Hvis vi i denne Særlov udsloittede den grove Skyld, vilde vi komme i et mærkeligt Forhold til den almindelig gældende Ret. Jeg tænker mig, en Arbejder over for en sin Maskine, som tilhører Arbejdsgiveren, i Raadhed, maatte efter Bæddemaal med en Kammerat, stikke sin Haand ind i denne Maskine, og derved beslaadiger sig selv, men samtidig ødelægger han Maskinen. Hvis vi nu udslette den grove Skyld i Særloven, ville vi komme i det mærkelige Tilfælde, at Arbejdsgiveren i Henhold til almindelig Lovgivning har faaet et Krav paa Arbejderen, fordi han har ødelagt hans Maskine, medens Arbejderen i Henhold til denne særlige Lovgivning vil have faaet et Krav paa Arbejdsgiveren, fordi han er kommen til Skade med sin Haand; noget saa modsigende bør man dog ikke gerne komme til. Naar jeg nu paa

dette Punkt just ved § 8 taler om den grove Skyld, er det, fordi denne Paragraf vil medføre, at den særdeles grove Skødesløshed efter dette Lovforslag faar en noget anden Karakter og Virkning, end den havde i Regeringens Lovforslag. De bør nemlig lægge Mærke til de Ord, som findes i Slutningen af denne Paragraf, de fire sidste Ord i § 8, hvor Arbejdsraadet blandt de forskellige Momenter, der skulle tages i Betragtning ved Fastsættelsen af vedkommendes Forsørgelse, ogsaa skal tage Hensyn til „den tilfældekomnes egen Fremgangsmaade“ den Gang Ulykken fandt Sted. Se, her er givet en Bestemmelse, som i allerhøjeste Grad vil mildne, næsten borttage Virkningen af Ordene i § 1 om den grove Skødesløshed for alle Driftsulffers Vedkommende. Naar vi se Sagen praktisk, saa vil Arbejdsraadet staa over for et Ulykkestilfælde, for hvilket der er tegnet en Forsikring i et Forsikringselskab, og hvis Raadet i Henhold til Bestemmelsen om den grove Skyld tager Forsørgelsen bort fra den paagældende Arbejder eller efterladte, er det ensbetydende med, at Raadet stønker det paagældende Beløb til det paagældende Forsikringselskab. Men det maatte være et aldeles ekstraordinært Tilfælde, hvor 8 Arbejdere og 8 Arbejdsgivere osv. blive enige om at gøre en Arbejder ulffelig og fratage ham hans Erstatning, for at Forsikringselskabet saa skulde fritages for at betale noget i den Anledning, ikke mindst efter Død, naar der var Enke og Børn. Men det bør blive staaende som en afstrækkende Mulighed, og det bør ganske særlig staa der, hvad jeg allerede betonedede i forrige Møde, naar det vedkommende Forslag som her tillige indeholder andre Ulykker end Driftsulffter og Ulykkestilfælde, som tilstøde de paagældende uden for deres Arbejde, der vil det aldeles ikke gaa an at udslette Forbeholdet.

Forslaget foreslaar ikke kontant Udbetaling, det vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke til; det er fremført tidligere, at her foresloges en kontant Udbetaling i Stedet for Livrente, det staaer der ikke noget om, der staaer tværtimod snarest det modsatte. Der staaer, at Tabet skal evalueres, skal ansættes til en bestemt Sum, en umistelig Sum for de paagældende, en Sum, der ikke kan mistes, saaledes som den Rente vi nylig talte om efter Regeringens Forslag, og først naar Værdiansættelsen har fundet Sted, skal Livrenteberegningen af dette Beløb finde Sted. Derefter er der givet Udgang til i Stedet for denne Livrente at udbetale Beløbet kontant, hvis Arbejdsraadet stønner, at for Familien en ny og bedre Støtne derved kan blive befordret. Det er godt, det er „soci-